Plenární rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929 pres. I 483/28 o odmítání žalob podle § 35 a 36 ex. ř. týká se jen žalob, ve kterých se žádá, aby bylo uznáno, že vedená exekuce se zrušuje. Nelze proto odmítnouti žalobu, ve které se žádá, aby bylo uznáno, že žalobní nárok je zrušen příp. zastaven; vždyť takovým žádáním brání se žaloba proti přípustnosti exekuce.

První stolice zamítla žalobu, aby bylo uznáno, že exekuční nárok je zrušen nebo zastaven.

Dovolávaje se plenárního rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929 pres. I 483/28 odvolací soud napadený rozsudek zrušil a podanou žalobu odmítl.

Vyhovuje rekursu obou stran Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a odvolacímu soudu uložil, aby jednání doplnil a znovu rozhodl i o útratách rekursních.

Odůvodnění. Odvolací soud opírá mylně napadené usnesení o plenární rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929 pres I 483/28, jímž bylo vysloveno, že pro zmatečnost je odmítnouti žaloby podle § 35 a 36 ex. r. podané, jichž žalobní nárok zní toliko na zrušení exekuce, ponávadž o jediném tomto návrhu nelze rozhodovati pořadem práva, nýbrž jen v řízení exekučním.

Zároveň byl v plenárním rozhodnutí vytýčen i správný žalobní návrh při žalobách podle § 35 a 36 ex. ř., aby exekuce byla prohlášena za nepřípustnou.

Žaloba v souzené věci nemá sice formálně bezvadného žalobního návrhu, avšak nedomáhá se také jen soudního rozhodnutí, aby exekuce byla zrušena, nýbrž též výroku, aby rozsudečný nárok žalovaného byl prohlášen za zrušený anebo zastavený, opírajíc tento žalobní nárok o skutečnost, že se žalovaný po rozsudku ze dne 29. dubna 1927 č. j. Ck Ia 316/27 (to je po vzniku exekučního titulu) přiřčeného mu nároku vzdal.

Touto námitkou proti nároku, pro který byla žalovanému exekuce povolena, bránili se žalobci poznatelně proti přípustnosti exekuce, když domáhali se soudního výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen nebo zastaven, jenž ve svých důsledcích znamená, že žalovaný ztratil zákonný podklad ku přípustnému vedení exekuce pro vymáhaný nárok.

Mylný je názor odvolacího soudu, že takový žalobní návrh je jen pouhým předpokladem oposičního nároku, poněvadž se soudním výrokem, že exekučně vymáhaný rozsudečný nárok

zanikl skutečností jej zrušující, jsou pro žalobce spojeny důležité právní účinky z této skutečnosti plynoucí.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 12. prosince 1929 R II 403/29. Karel Jelínek.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Dr. Jaromír Sedláček, ř. profesor obč. práva na právn. fak. Masarykovy university v Brně: **Obligační právo III.** V Brně 1929. Knihovny čsl. akademického spolku »Právník« v Brně, svazek XII. Stran 117. Cena Kč 25·—.

Touto prací dokončuje prof. dr. Jaromír Sedláček svůj system obligačního práva, jejž rozložil na tři díly. V prvém probírá obecné nauky o právních jednáních obligačních, v druhém speciální ustanovení o jednotlivých typech smluvních a v třetím, jenž jest předmětem této recense, podává výklad norem, upravujících závazky mimosmluvní, t. j. výklad jednatelství a versio in rem, náhrady škody a nekalé soutěže.

V předmluvě zabývá se autor systematickým zařazením závazků mimosmluvních. S hlediska hierarchie norem můžeme rozeznávat závazky obsahově blíže určené volním rozhodnutím stran, tedy mající tento projev stran za součást své skutkové podstaty (závazky smluvní), a závazky normované přímo zákonem, v jichž skutkové podstatě projev vůle stran se nevyskytuje (závazky ex lege). Druhá možnost třídění tkví v tom, že máme práva určitých osob vůči všem osobám třetím (t. zv. práva absolutní), lépe řečeno právní poměry, u nichž předem známe pouze osobu ve sporu aktivně legitimovanou, a právní poměry mezi konkrétně označenými subjekty, u nichž můžeme předem určit osobu jak aktivně, tak pasivně legitimovanou (t. zv. práva relativní). Sedláček vychází z tohoto rozdělení absolutních a relativních práv a připojuje mimosmluvní závazky k právu obligačnímu. Důvod tohoto systematického přiřazení blíže neuvádí. Nalézáme jej však v pojednání »Normologický obsah občanského zákoníka« (Vědecká ročenka práv. fak. Masarykovy university, VII), kde autor se zmiňuje o žalobě na náhradu škody: »Od obou těchto druhů žalob (sc. žaloby z věcného práva a žaloby z práva obligačního) liší se žaloba na náhradu škody. I zde musíme vyjíti z aktivní a pasivní legitimace žalobní. Dokud delikt nebyl spáchán, není dána ani aktivní, ani pasivní legitimace, jakmile byl spáchán, je dána obojí legitimace současně. V tom směru je tedy správné, počítáme-li žaloby tyto mezi obligační práva« (str. 141).

Část první Sedláčkova třetího dílu obligačního práva jedná o mimosmluvním jednání na vrub druhého a třídí se na jednatelství bez příkazu a obrácení věci v užitek druhého.

Sedláčkovi se jeví jednání na vrub jiného v tom, že zastoupený má nésti hospodářské risiko jednání zástupcova. Jednatelství bez pří-